

5. CO NA TO LIDÉ?

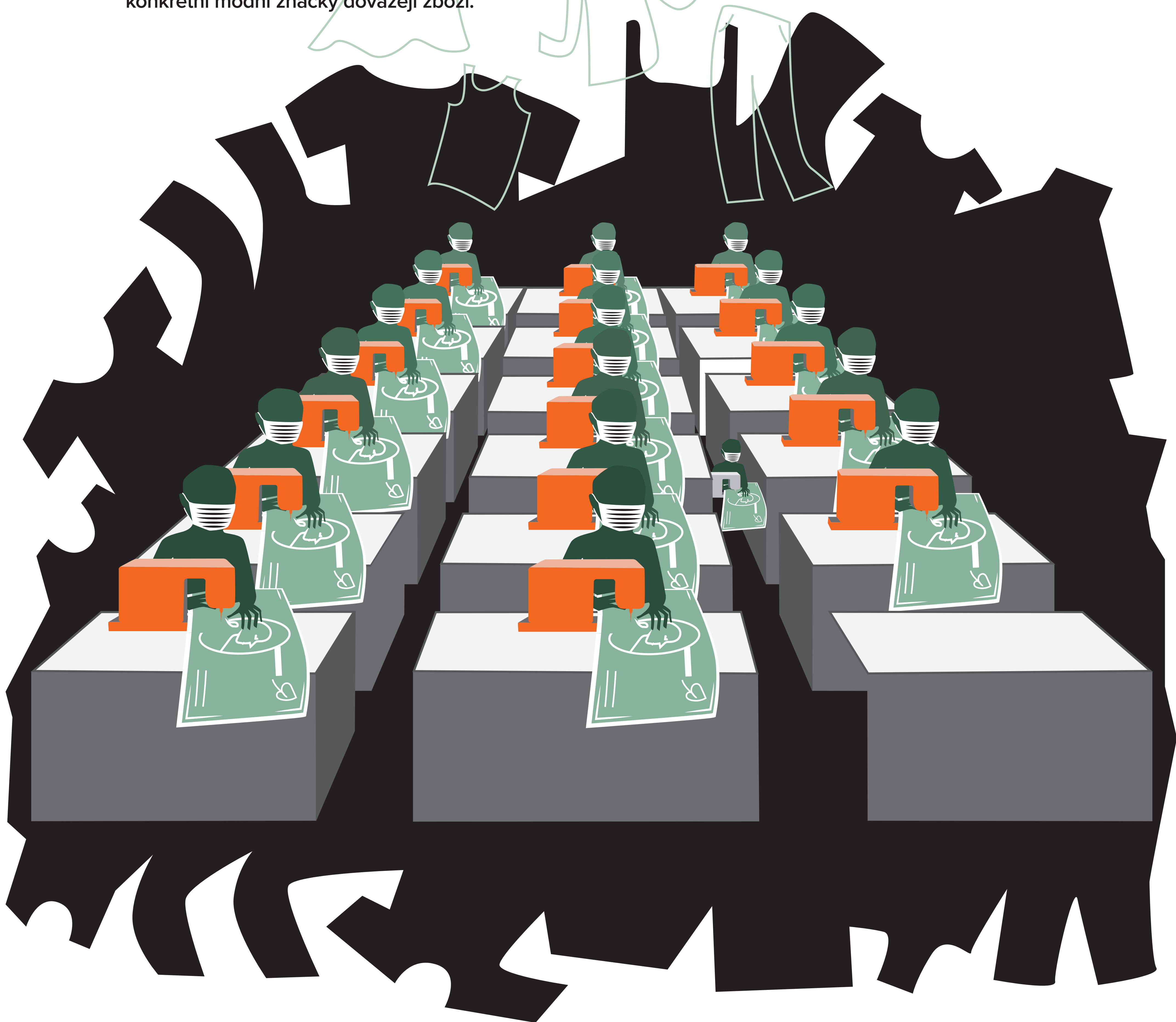
Velkým, ale ne jediným problémem v řadě zemí jsou extrémně nízké mzdy dělníků a dělnic. Často ani nepokryjí náklady na základní potřeby, natož aby zaměstnancům umožnily vést důstojný život. Továrny mnohdy nesplňují základní bezpečnostní a požární předpisy a v extrémních případech dochází k tragédiím, jakou bylo zřícení továrního komplexu Rana Plaza v Bangladéši v roce 2013.

Řešení špatných pracovních podmínek je o to složitější, že je velmi těžké dohledat, z jakých továren konkrétní módní značky dovážejí zboží.

Značky samy své dodavatele obvykle nezveřejňují a formálně je k tomu ani nic nenutí. Továrny mnohdy nevyrábějí jen pro jednu značku a jedna značka zase odebírá zboží od více továren.

Nastavení mezinárodního obchodu umožňuje firmám velmi flexibilně měnit dodavatele, jestliže se pro ně stávající dodavatel stane nevýhodným.

A podobně mohou změnit i zemi výroby, například kvůli zvyšující se minimální mzdě, a hledat dodavatele jinde. Dělníci v takovém případě přicházejí náhle o práci, často bez jakékoli kompenzace.

Příkladem země, která se v současnosti stává atraktivní pro investory, je **Etiopie**. Oděvní průmysl tvoří **17 % HDP** a je prioritou vlády, která chce z Etiopie udělat „zemi se středními příjmy“. Nyní je zde téměř **200 továren**, z nichž

více než polovina má zahraniční vlastníky. Mzda pro dělníky je dvakrát nižší než ve **Vietnamu** nebo **Bangladéši** a šestkrát nižší než v Číně. Hodinová mzda se pohybuje okolo **0,15 amerického dolaru** a podle

odhadů by se přitom místní byli schopni důstojně uživit až za mzdu **4krát až 8krát vyšší**. Politické prostředí v Etiopii neumožňuje novinářům, neziskovým organizacím ani odborům svobodně fungovat, a dělníci tak mají velmi málo možností, jak si pomoci.